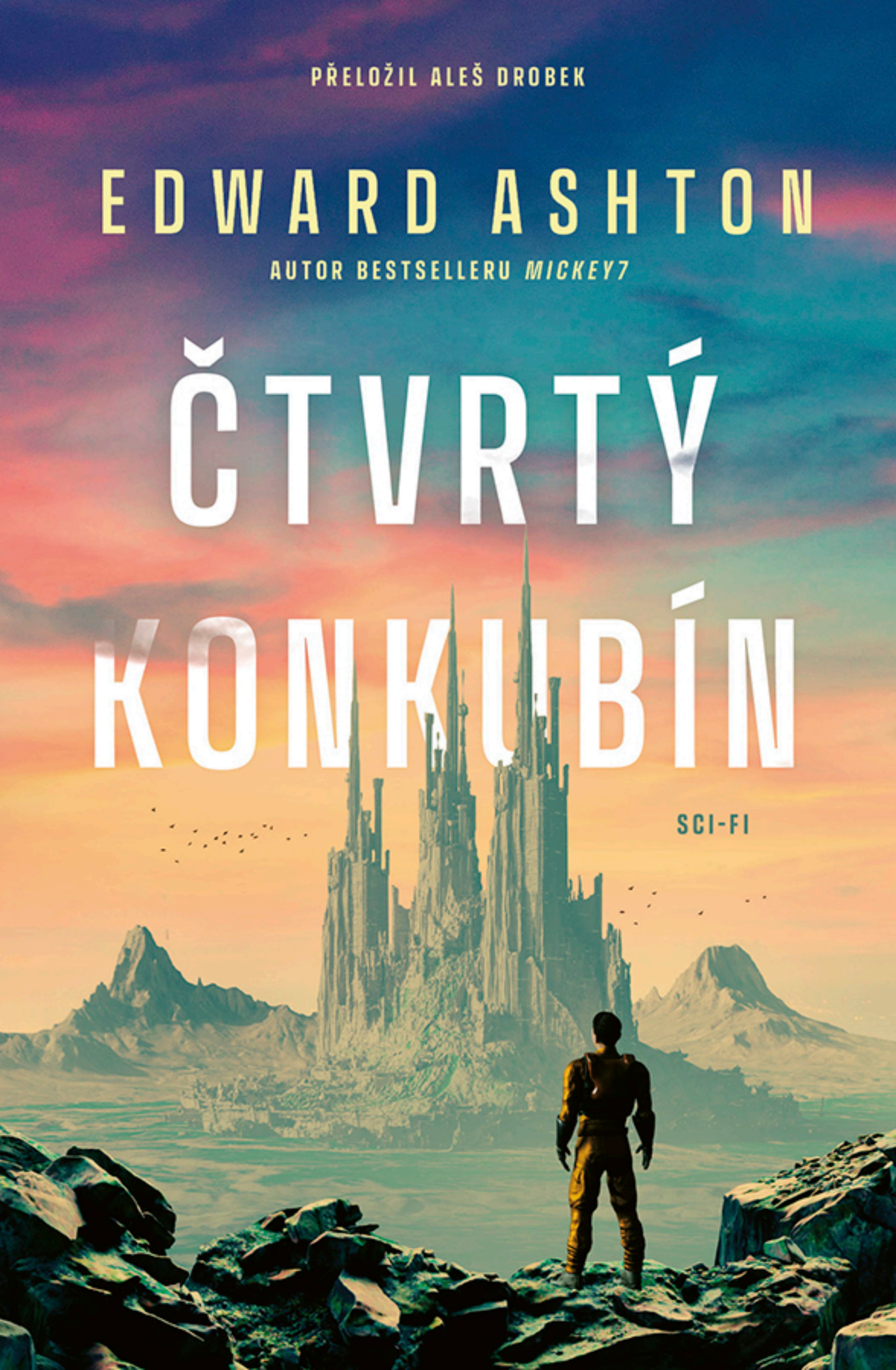
PŘELOŽIL ALEŠ DROBEK

EDWARD ASHTON

AUTOR BESTSELLERU *MICKEY7*

ČTVRTÝ KONKUBÍN

SCI-FI

ČTVRTÝ

KONKUBÍN

Copyright © 2025 by Edward Ashton

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Aleš Drobek, 2026
Cover © Ervin Serrano, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7416-6 (pdf)

EDWARD ASHTON

ČTVRTÝ KONKUBÍN

PŘELOŽIL ALEŠ DROBEK

FOBOS

Věnováno Maxovi. Příteli, tys byl odjakživa n = 1.

1.

„Nezlobte se," prohlásí minarška, „ale celé je to trochu… vlažné."

Dalton mrkne, zakroutí hlavou a řekne: „Promiňte. Řekla jste *vlažné*?" Malý reproduktor, který mu visí na tenkém zlatém řetízku kolem krku, nečeká, až domluví, a už jeho slova opakuje ve vysokém pištivém cvakání a pískání jazyka minarchů.

Minarška zvedne své dvě nejpřednější nohy a zamává útlými chapadly na koncích. Jeho překladová AI mu zašeptá, že je to obdoba lidského obrácení očí v sloup. „Možná jsem to neřekla úplně správně. Možná by bylo lepší *neuspokojivé*?"

Dalton po dlouhé době nemá slov. Je to podruhé za poslední tři roky, co byl Jednotou pověřen navázáním prvního kontaktu s inteligentními tvory, kteří nedisponují technologií vesmírných letů. Minule mu dělalo největší potíž přesvědčit domorodce, že není božstvem.

Zdá se, že to tentokrát nehrozí.

Minarška, která se představila jako Hodnotitelka, zvedne hlavu a hruď z udusané trávy na vrcholku kopce a rozpřáhne přední končetiny. Dalton jen silou vůle neudělá nervózní krůček zpět. Minarška je o dost větší než člověk a vypadá, jako by ji někdo geneticky navrhl s výslovným cílem aktivovat všechny bazální fóbie, které Daltonovi odkázali jeho opičí předci.

Je sytě černá, má šest pancířem krytých končetin, článkované, zužující se tělo, které končí hrozivým, ostnatým ocasem, a hmyzí hlavu s dravčíma, dopředu hledícíma očima. Dalton má pod šaty ochrannou vrstvu, která by zastavila desetigramový brok, ale tvář má odkrytou a tipl by si, že Hodnotitelčina kusadla by hladce prošla i plátovým brněním.

To není výhružný postoj, šeptá překladač. *Je to spíš analogie napjatého úsměvu.*

„Asi to není úplně vaše chyba," pokračuje Hodnotitelka. „Kdyby nás před časem nenavštívily ty druhé, vaše prezentace by na nás zajisté udělala větší dojem. Musíte si však přiznat, že ve srovnání s nimi prostě neobstojíte."

„Ty druhé?"

„Ano," odvětí minarška. „Vysoké osoby, s dlouhými, stylovými kusadly. Které mají navíc dost slušnosti, aby nosily kosti tam, kam patří – zvenčí těla."

„Chápu," řekne Dalton. „Kdy přesně vás tito druzí navštívili?"

Hodnotitelka dopadne zpět na přední končetiny. „Není to tak dlouho. Necelý cyklus. Odletěly ve spěchu krátce poté, co jsme poprvé zaznamenaly vaši hvězdu na nebi."

Jo, pomyslí si Dalton. *Vsadím se, že jo.*

„Ale nebojte se," dodá Hodnotitelka. „Slíbily, že se brzy vrátí."

Studený, ostrý vítr sfoukne Daltonovi řídké hnědé vlasy do tváře a do očí. Nebe nad nimi je stále průzračné,

světlemodré, ale na neobvykle dalekém obzoru se začínají hromadit temné mraky. Dalton si odhrne vlasy z očí a pomyslí si, že si po návratu k raketoplánu bude muset promluvit s překladovou AI. Ten povýšený tón, který stroj propůjčuje mluvě jeho protějšku, přece nemůže odpovídat realitě. „To rád slyším," usměje se a doufá, že umělá inteligence má už dostatek dat o nuancích jazyka minarchů, aby dokázala přesvědčivě lhát. „Naznačili… naznačily aspoň, kdy zhruba je můžeme očekávat?"

Minarška znovu zvedne hlavu a roztáhne kusadla v gestu, které mu překladač obratem vyloží jako omluvu *(sarkastickou?)*.

„Bohužel ne. Údajně se však vrátí, jakmile vám připraví adekvátní uvítání. Jistě víte lépe než já, jak to myslely. Možná vám chtějí přinést dárek?"

„Jo," povzdechne si Dalton. „To bude určitě ono."

Žádný strach, zašeptá mu překladač do ucha. *Neaplikoval jsem emocionální nádech vašeho výroku.*

„Tak," řekne Hodnotitelka, „asi byste měl jít. Jistě budete i vy chtít darovat něco jim, že ano? Nechcete přece, aby vás nějaký dárek zastihl nepřipravené."

„Mno," řekne Neera, když Dalton vyklopýtá z přechodové komory přistávacího modulu. „To se zrovna nepovedlo."

Dalton po ní střelí nevrlým pohledem, zatímco si svléká skafandr. „Nepovídej."

Po navedení na oběžnou dráhu nastavili odstředivou gravitaci dokové sekce lodi *Dobré zprávy* na osm metrů za sekundu na druhou. Dalton se zakloní, stoupne si na špičky a protáhne se, dokud mu nekřupne v páteři. Podle směrnic by měl vnější prstenec lodi dodržovat gravitaci 9,8, ale Boreau, který má konečné slovo prakticky ve všem, co se na *Dobrých zprávách* šustne, tady stejně nikdy nechodí, takže je mu nějaký protokol ukradený. Na planetě pod nimi

panuje bezmála jedenáctková gravitace a Dalton i Neera, kteří tráví nejvíc času právě tady, se shodují, že Daltonovým kloubům trocha úlevy neublíží.

„Ta kudlanka, co jsi s ní mluvil, to je ale potvora, co?“

Dalton pokrčí rameny. „Těžko říct. Skrz překladač to tak vypadalo, ale kdo ví, jak zněla doopravdy? AI nejspíš ještě nemá dostatek dat o jejich jazyce, aby uměl převádět i tón řeči.“

Má interpretace byla precizní, zašeptá překladač dotčeně. *Ohrazuji se proti aluzi, že jsem si vymýšlel.*

„Takže ona fakt mluvila tímhle tónem? To snad ne. Tomu nevěřím. Zněla jako snobský britský komorník.“

Mým úkolem je převádět jak slova, tak emocionální valenci do podoby, která je pro vás nejlépe srozumitelná. Zároveň berte v potaz, že můj model byl trénován převážně na zachycených vysíláních BBC. Každopádně mě můžete klidně vypnout a naučit se jazyk minarchů sami, pokud si myslíte, že to zvládnete lépe.

Dalton to neuzná za vhodné odpovědi a následuje Neeru do chodby vnějšího prstence. Tato část lodi byla navržena s ohledem na jejich pohodlí, nikoli na pohodlí pána lodi, přesto je chodba dost široká a vysoká, aby se jí v případě nouze protáhl i ammi, a Dalton si tu připadá jako batole v domě pro dospělé.

„Boreau má nějaké teorie o jejich psychologii,“ prohodí Neera bez ohlédnutí. „Chceš je slyšet?“

„Jasně,“ kývne Dalton. „Sem s tím.“

Neera se zastaví u dveří do předletové místnosti, přiloží dlaň na panel a protáhne se dovnitř. Dalton ji následuje. Je to jediné místo na *Dobrých zprávách* postavené ryze v lidském měřítku.

Neera, která je s Boreauem skoro třikrát déle než Dalton, se cítí pohodlně kdekoliv na lodi, ale Dalton utíká právě sem, kdykoli je to možné.

„Tak zaprvé," začne Neera a žuchne na ošoupanou kostkovanou pohovku uprostřed místnosti, „si myslí, že se vyvinuli jako vrcholní predátoři."

Dalton se zachechtá. „Nekecej! Ta moje Hodnotitelka tam dole vypadala jako nemanželské dítě tarantule a velociraptora. Doufám, že Boreau má v rukávu i něco objevnějšího." Vytáhne láhev s vodou z chladničky v zadní části místnosti a posadí se vedle Neery.

„Tak jo," pokrčí rameny jeho kolegyně. „Když jsi takový expert na xenopsychologii, co kdybys mi vysvětlil, jak by asi takoví vrcholoví predátoři komunikovali s novým druhem, který pro ně představuje potenciální hrozbu?"

Dalton jedním dlouhým douškem vyzunkne půlku láhve a hlasitě si říhne. „No," odpoví, zatímco ignoruje její zamračený pohled, „sice jsem tady jen za hloupého hezounka, ale na základě mé čerstvé zkušenosti bych hádal, že by na ně nová, zjevně vyspělejší rasa neudělala nejmenší dojem a že by s ní mluvili nanejvýš jízlivě."

Neera se zazubí, sváže si dlouhé černé vlasy do volného culíku a zaboří se do opěradla pohovky. Boreau Daltonovi po nástupu na *Dobré zprávy* přiznal sto kilo osobního nákladu a on většinu utopil v jídle a alkoholu, zatímco Neera přes půlku vydala za tuhle pohovku. Po třech letech musí Dalton přiznat, že si vybrala líp. Jeho zásoby jsou dávno pryč, ale gauč jim stále věrně slouží.

Neera k němu otočí hlavu. „Vlastně ses skoro trefil. Po celou dobu své evoluční historie byli minarchové největším postrachem na planetě. Boreau si myslí, že si zkrátka neumějí představit, že by pro ně mohla být havěť našich rozměrů a vzhledu potenciální hrozbou."

„Přestože si evidentně lítáme vesmírem, zatímco jim ještě pořád nejde do hlavy, jak funguje elektřina?"

„Nízká úroveň technologického vývoje ve skutečnosti ztěžuje rozpoznání nebezpečí, ne naopak. Minarchové

nemají nejmenší ponětí, co by antihmotový pohon mohl provést s povrchem jejich planety, kdybychom ho proti nim nasadili."

„Jo," přikývne Dalton, „to asi nemají. Ale stejně by člověk čekal, že nám prokážou aspoň špetku úcty, když už jsme sestoupili na sloupci ohně ze samotného nebe, co?"

Neera zavře oči a propadne se do pohovky ještě hlouběji. „V tomhle ohledu nás podle všeho předběhl Kolektiv."

Dalton vedle ní se taky zaboří do opěradla, ale je moc vysoký, než aby to pro něj byla pohodlná pozice. Jeho výška mu přišla náramně vhod při brodění společenským močálem střední školy, ale upřímně řečeno, od té doby jsou s ní jen samé problémy. „Jak o nich Hodnotitelka mluvila… fakt to znělo jako špejlovec, co?"

„Jo," přikývla Neera, aniž by otevřela oči. „A pokud je to pravda, pak nešlo jen o průzkumný člun Kolektivu. V nejlepším případě je to diplomatická loď s oddílem mariňáků. Ale možná to byla přímo armáda. A pokud ne, nejspíš zvedli kotvy tak rychle jen proto, aby si skočili pro vojenské posily."

„Jo," zabručí Dalton. „Asi jo."

Chvíli pak sedí mlčky. Dalton si už říká, že Neera usnula, když jeho společnice prohlásí: „Připomeň mi, byl jsi už s námi, když jsme naposledy narazili na posádku Kolektivu?"

„Ne. Upřímně řečeno si občas říkám, jestli špejlovci nejsou jen strašáci, které na nás Boreau občas vytáhne, aby nás udržel v lati."

„Aha," zamyslí se Neera. „Takže jsme tě asi nabrali krátce poté, co sežrali našeho předchozího planeťáka."

Dalton se na ni úkosem podívá. Neera už se párkrát zmínila, že jeho předchůdce byl sežrán, ale on si vždycky jen pomyslel, že ho tahá za nos. Ale po té schůzce – nebo audienci nebo co to bylo – s minarškou najednou znervózněl.

„Každopádně Kolektiv," pokračuje Neera, „rozhodně není žádný strašák. Stoprocentně existuje a stoprocentně nás nemá rád. Takže co navrhuješ? Co bychom teď měli udělat?"

„Co asi?" opáčí Dalton. „Tady jsme udělali, co jsme mohli. Tahle planeta je jasný primární cíl. Teď se stáhneme a zavoláme velké kluky, ne?"

„Viděla bych to stejně." Pak Neera otevře oči a vrhne na něj pohled, který Dalton nedokáže přečíst. „Ale nevím. Mám takové tušení, že Boreau má jiné plány."

V průběhu následujících hodin, dnů a týdnů na oběžné dráze, kdy se ani nepokoušejí o další kontakt s minarchy, ani se nepřipravují na odlet, je stále jasnější, že Boreau opravdu má jiné plány. Neera pokračuje ve své práci, studuje biosféru planety a možné zdroje surovin, hledá všechno, co má nějakou cenu a zároveň se to dá snadno těžit, ale Boreau zakázal další aktivní skenování, takže se musí spokojit s tím málem, co nabízejí pasivní senzory. Dalton, jehož technické vzdělání je na *Dobrých zprávách* zhruba stejně užitečné, jako by bylo vzdělání vikingského loďaře na jaderné ponorce, nemá na práci vůbec nic. Dlouhou chvíli si krátí přemítáním o stále nepravděpodobnějších možnostech úniku.

Základní problém spočívá v tom, že se nacházejí nebezpečně hluboko v gravitačním poli místní hvězdy. I kdyby Boreau naplno sešlápl pedál antihmotového hořáku lodi, což s ohledem na pohodlí a bezpečnost ještě nikdy neudělal, trvalo by jim měsíc nebo déle, než by mohli bezpečně skočit, a po celou tu dobu by byli přímo na ráně. Boreauova loď je průzkumná, neozbrojená a pancéřovaná jen tolik, aby se ubránila relativistickým prachovým částicím, nikoli protonovým paprskům a kinetickým zbraním. Pokud tady někde opravdu parkuje vojenská loď Kolektivu, Dalton si neumí představit, že by v jakémkoli střetu přežili déle než

pár sekund. A i když vojenská není, pak by – soudě dle všeho, co ví o špejlovcích – na ně tři bohatě stačil jednočlenný přepadový výsadek.

Po dalším přemítání si Dalton pomyslí, že vlastně netuší, jak by se asi Boreau zachoval v boji. V životě neviděl, že by nějaký ammi udělal cokoli byť vzdáleně agresivního, ale Boreauova skořápka je deset centimetrů tlustá a váží bezmála tunu, takže možná? Upřímně doufá, že to nebude muset zjistit.

Po šesti týdnech čekání Boreau povolá Daltona a Neeru do své kajuty ve středovém náboji lodi. Dalton vpluje dovnitř a hned registruje, že Neera už tam je, přilepená k protější stěně, a že Boreau se poklidně vznáší uprostřed polokulovitého prostoru, špička jeho velké spirálovité skořápky se téměř dotýká stropu a jediné jemné chapadlo má omotané kolem madla zasazeného do podlahy.

„Vítejte, příteli Daltone," zahřmí pán lodi. „Jsme rádi, že jste se k nám konečně uráčil připojit."

„Tak pardon," ohradí se Dalton, „ale povolal jste nás teprve před dvanácti minutami."

Z otvoru ve spodní části Boreauovy schránky se vysune oční stopka a otočí se k Daltonovi. „To je pravda, příteli Daltone. Přítelkyně Neera však dorazila do mé komnaty před devíti minutami. Jste o tolik pomalejší než ona? Nebo je to prostě tím, že nám prokazujete mnohem menší úctu?"

„Ne," říká Dalton. „Rozhodně jsem nechtěl být nezdvořilý, Boreaue. Jenom…"

„Nemůže za to," přeruší ho Neera. „Byl na velké."

„Aha," zabručí Boreau. „Dobře. Ale proč jste to neřekl rovnou, příteli Daltone?"

„Já…"

„Stydí se," prohlásí Neera. „O kadění nerad mluví."

Boreau se podívá na Neeru a pak zpátky na Daltona. „Lidé. Tak chytří, a přesto tak… Neustále mě udivujete."

„Mno," řekne Dalton, „každopádně jsem tady. Tak co se děje?"

„Blíží se k nám neznámý objekt," oznámí Neera. „Zatím máme jen optický kontakt, ale zdá se, že se naši přátelé vrátili."

„Tak tak," potvrdí Boreau. „Pokud objekt zachová svou současnou trajektorii, dorazí na oběžnou dráhu této planety za šest hodin."

„Šest hodin?" užasne Dalton. „Nemyslíte náhodou šest týdnů?"

„Kdybych myslel šest týdnů, řekl bych to. To už byste měl vědět, příteli Daltone."

„Takže… Neera nějak přehlédla jejich trysky? Pokud jsou tak blízko, měli jsme je vidět zpomalovat už před několika týdny."

Boreau otočí i druhé oko na Daltona. „Technologie Kolektivu je jiná než ta naše, příteli Daltone. K pohybu v gravitačních studnách nepoužívají antihmotové motory. Ty mají za nespolehlivé a skandálně nebezpečné."

„A to nám říkáte až teď?"

„Já vám sděluji vše, co potřebujete vědět v kterékoli dané chvíli, příteli Daltone. A tohle jste až dosud vědět nepotřeboval."

Dalton se zamračí, ale dávno ví, že hádat se s Boreauem je zbytečné. „Fajn. Kolektiv nepoužívá antihmotu. Jak potom létají k místu skoku a po skoku k cíli?"

Jedno Boreauovo oko se zakomíhá sem a tam v gestu, které si Dalton začal vykládat jako pokrčení ramen. „To nevíme. Nějaký typ bezreakčního pohonu, ale fyzikální principy, na kterých je založen, jsou mimo naše chápání."

„Neboli jsou nejen agresivní a pravděpodobně po zuby ozbrojení, ale taky technologicky vyspělejší než my. Mohl byste mi vysvětlit, proč právě teď neutíkáme, jako by nám za patami hořelo?"

„Technologie Kolektivu je jiná, příteli Daltone. Ne nutně lepší. Je pravda, že nerozumíme jejich pohonu pro pohyb v rámci hvězdných soustav. Je však možné, že ani oni nemají valnou představu o schopnostech některých našich systémů.“ Boreau vysune třetí oko, které soustředí na Neeru. „Mám podezření, že to vše se velmi brzy vyjasní. Mezitím se musíme připravit na uvítání našich nových přátel. Minaršku, se kterou jste jednal, příteli Daltone, je přesvědčena, že zástupci Kolektivu nám vezou dárek, že ano? Překvapení. Musíme jim připravit něco na oplátku.“

„Proč ne,“ pokrčí rameny Dalton. „Napadá vás něco? Co třeba dort? Myslíte, že syntetizátor zvládne vejce a mléko?“

„Ne, příteli Daltone. Nemyslím si, že dort bude nutný. Vy a přítelkyně Neera se teď přesunete do přistávacího modulu a vrátíte se na povrch. Já počkám na zástupce Kolektivu zde na oběžné dráze.“

„To mi nepřijde jako dobrý nápad,“ namítne Dalton. „Možná bychom měli zůstat spolu.“

Boreau stáhne oční stopky na znamení nesouhlasu. „Ne. Vaše přítomnost tady není nutná. Půjdete znovu jednat s minarchy. Vezměte si zbraně. Je možné, že Kolektiv pošle delegaci i na povrch.“

„Zbraně?“ zeptá se Dalton. „My máme zbraně?“

„Samozřejmě.“

„Proč o tom nevím?“

Jediné oko se znovu vynoří a zaměří pozornost na Daltona. „Opakuji, příteli Daltone, že až dosud jste to vědět nepotřeboval.“

„Zajímavé,“ prohodí Neera. „Mně jste se taky nikdy nesvěřil s tím, že máme na palubě ruční zbraně. A možná jste měl, přinejmenším v zájmu obecné připravenosti… Co výcvik? Dalton by určitě dokázal vyskočit z přistávacího modulu a rovnou začít pálit, ale já o boji na blízko nevím vůbec nic.“

„Tyto zbraně jsou navrženy tak, aby byly snadno ovladatelné, přítelkyně Neero. Pevně věřím, že jejich tajemství záhy rozlousknete. Chovejte se tak, abyste nevyprovokovali konflikt s našimi přáteli na povrchu nebo se zástupci Kolektivu, kteří možná přistanou. Pokud však budete napadeni, přeji si, abyste reagovali rázně. Požádal jsem o pomoc všechny blízké lodě Jednoty, které jsou pro případný střet vybaveny lépe než mé skromné *Dobré zprávy*. Vaším úkolem je zůstat naživu, čekat na posily a zabránit Kolektivu v získání opěrného bodu na této planetě."

„To ale přece nemáme v popisu práce," namítne Neera. „Jsme průzkumníci, Boreaue. Nejsme vycvičení ani vybavení ani k tomu, abychom tady zakládali nějakou misii, natož k ozbrojené potyčce s oddílem špejlovců."

Boreau vysune všechny čtyři oční stopky, což může znamenat buď zklamání, nebo pobavení. „Jsem si dobře vědom vašich nedostatků, přítelkyně Neero. Na této planetě jsme však našli něco nesmírně cenného a nemůžeme dovolit, aby to padlo do spárů Kolektivu. Pomoc dorazí brzy. Mezitím udělám vše, co je v mých silách, abych tomu zabránil. Pokud nedopadnu dobře, připadne zodpovědnost za tento úkol vám. Až budou naše činy zde souzeny, slibuji vám, že nedostatečný výcvik či vybavení nebude bráno jako omluva neúspěchu."

„Ehm… když říkáte ‚nedopadnu dobře', myslíte tím…"

„Nebojte se, přítelkyně Neero. Pokud dnešní den skončí neslavně, dozajista se o tom dozvíte. Teď jděte, oba. Musím se připravit."

„Takže," prohodí Neera, když se přistávací modul odpoutá od ukotvení a začne se vzdalovat *Dobrým zprávám*, „myslíš, že Boreau přišel o rozum?"

„Ne," zavrtí hlavou Dalton, „ale myslím si, že nám tají ještě leccos dalšího."

„Jako například?“

Dalton k ní otočí hlavu a povytáhne jedno obočí. „Netuším, Neero. Protože nám to tají.“

Neera obrátí oči v sloup. Dalton se zazubí, pak zatne čelist a zkontroluje své bezpečnostní pásy. Člun vstoupí do atmosféry a začne zpomalovat. Za ty dva roky, co dělal pro Boreaua, se naučil bezvýhradně spoléhat na technologii Jednoty, ale zároveň dobře ví, že má-li člověk zemřít během vesmírného letu, pak se to nejpravděpodobněji stane při návratu do atmosféry. Gravitace tam rychle roste, z nuly na trojnásobek normálu nebo více.

Podívá se na Neeru. Ta má zavřené oči a hlavu si opírá o polstrovanou opěrku. Zdá se to jako věčnost, ale tlak v hrudi nakonec poleví a loď vyrovná chaotický pád do víceméně kontrolovaného letu.

„Nebylo to náhodou horší než obvykle?“ zeptá se Neera. „Je to už nějaký pátek, ale připadalo mi to mnohem horší, než si pamatuju.“

„Možná. Gravitace je tady vysoká, takže zpomalení bude bolet trochu víc, než si pamatuješ. Ale i pro mě to bylo drsnější než před pár týdny, když jsem přistával poprvé. Možná Boreau tentokrát poslal modul do atmosféry pod ostřejším úhlem?“

„Aha. A proč by to dělal?“

„Nevím. Abychom byli dole co nejrychleji?“

Neera se zamračí a pomalu si protáhne krk. „Hm. Nějak se mi to nelíbí.“

„Hm. Mně taky ne. A tyhle se mi nelíbí už vůbec.“ Ukáže na zbraně zavěšené po obou stranách východu. Jsou to objemné, kovově stříbrné jakoby pušky, ačkoli Dalton nevidí žádný zjevný otvor k nabíjení ani střílení projektilů. Boreau prohlásil, že jim snadno přijdou na kloub, ovšem právě teď Dalton ví jistě jen to, že zbraně nebyly navržené s ohledem na lidské ruce.

„Podle Boreaua jsou snadno ovladatelné," prohlásí Neera. „Myslíš, že se s nimi naučíme střílet dřív, než se navzájem zabijeme?"

Dalton pokrčí rameny. „Předpokládám, že namíříme špičatý konec na cíl a stiskneme tlačítko na spodní straně."

„A víš, co se stane, když něco předpokládáš, že?"

„Vyhodíme se do vzduchu a skončíme rozmetaní na kvarky a gluony?"

„Jo," kývne Neera. „Něco takového."

Přistávací modul dosedne s mírným žuchnutím na stejném kopci, kde Dalton poprvé vystoupil na povrch, půl kilometru od místa, kde se setkal s Hodnotitelkou. Dalton se odpoutá, vstane a protáhne se. Neera se také odpoutá, ale do vstávání se jí nechce.

„Tak co?" pobídne ji Dalton. „Jdeš?"

Neera k němu vzhlédne. „Kam? Budeme čekat, zatímco Boreau se tam nahoře zařídí podle svého. Snad jsi ho slyšel, ne? Jsme pro něj čistě záložní plán. Dokud nedostaneme nějaké avízo, že jeho hlavní plán nevyšel, nemáme co na práci. Nebo snad máš nějaký geniální nápad?"

Dalton přejde k poklopu, uvolní západky na jedné zbrani a potěžká ji. Na své rozměry je překvapivě lehká, i v otravně vysoké gravitaci této planety. Pravou rukou jen tak tak obejme pažbu a dosáhne na páku na spodní straně, zatímco levou podepře hlaveň. „Nevím, jestli tohle k něčemu bude," prohodí. „Protože pokud si ji neopřeš o rameno nebo tak nějak, na spoušť asi nedosáhneš."

Neera se zasměje. „To myslíš vážně? Daltone, my přece nejdeme do boje s partou špejlovců."

„Boreau nám ty zbraně nedal jen tak z plezíru."

Neera se na něho otočí. „No tak, mladej. Slyšel jsi přece stejné povídačky jako já. Špejlovci jsou úderné jednotky Kolektivu. Zabijácké mašiny, že? A já jsem vědkyně.

Pozorovatelka. Rozhodně nejsem vojanda. Je mi jasné, že ty si pořád jako voják připadáš, ale tohle není Kazachstán nebo Bolívie nebo nějaká jiná díra, kde sis udělal jméno, a navíc mezi vyhládlým domorodcem s kalašnikovem a špejlovcem je pořádný rozdíl. Jestli se Boreau nějak nedomluví s posádkou té lodi, my dva můžeme rovnou psát závěť. A já se alespoň svému osudu postavím čelem."

„Jak čelem?"

Neera se opře a zavře oči. „Zkrátka si teď dám šlofíka. Ty si můžeš jít hrát na vojáka, jestli chceš. Vzbuď mě, až nám dá Boreau zelenou. Ale jestli to bude vypadat, že oba přijdeme o krk, nechej mě spát, jo?"

Dalton otevře ústa k odpovědi, ale pak je zase zavře. Neera se zavřenýma očima zvedne ruku a zamává mu na rozloučenou. Dalton ještě chvíli postává na místě, pak si povzdechne, otevře poklop a odejde.

Venku už svítá, slunce je tlustá brunátná koule těsně nad neobvykle dalekým obzorem. Vrchol kopce sežehly jejich přistávací trysky na škvarek, ale všude okolo pokrývá zvlněnou krajinu do výšky lidské hrudi špičatá žlutozelená vegetace připomínající trávu, tu a tam doplněná balvanem nebo keřem.

Jsou jen pár desítek kilometrů od největšího města na planetě, ale minarchové stavějí převážně pod zemí, a když se tak Dalton rozhlíží kolem sebe, klidně by uvěřil, že se ocitl na dočista neobydleném světě. Rozhlédne se všude kolem, pak zvedne zbraň a namíří ji na nejbližší strom, asi padesát metrů daleko.

Nevidí žádné hledí ani zaměřovací displej, a když stiskne spoušť, paprsek oslnivého modrobílého světla, který bleskne z hrotu zbraně, mine strom o dva tři metry a rozplyne se v dálce. Téměř okamžitě zase zhasne a zbude po něm jen bolestivá vlna tepla a ostré zahřmění, to když atmosféra prudce vyplní vakuum, které v ní paprsek vykrojil.

Dalton zakolísá o půl kroku zpět a málem zbraň upustí, než znovu najde rovnováhu.

„Hm," zabručí, pak se narovná a rozhlédne se kolem. „Jo. To půjde."

Asi o hodinu později se objeví minarcha. Dalton ho vidí přicházet ze směru od města, když je ještě nejméně půl kilometru daleko. Napadne ho, že mu půjde naproti, ale nakonec jen sedí na holé zemi na vrcholu kopce se zbraní položenou přes kolena a sleduje, jak se tvor blíží. Minarcha se zastaví na hranici mezi spálenou půdou a živou vegetací. Dalton vstane.

„Zdravím," řekne tvor. „Vy jste Dalton, že? Ten, s kým jsme prve jednaly?"

„Ano, jsem," odpoví Dalton a vybaví si, že minaršská společnost je přísně matriarchální. „Vy jste… Hodnotitelka?"

„Samozřejmě," odpoví minarška a mávne chapadly v gestu, které překladač interpretuje jako mírné rozladění. „Kdo jiný?"

Daltona hned napadne celá řádka odpovědí, většinou více či méně neuctivých variant na *Všichni mi připadáte stejné*. Nakonec však zvítězí diplomacie a on se rozhodne pro: „Samozřejmě, Hodnotitelko. Děkuji, že jste kvůli mně opustila město. Rád vás opět vidím."

„Ehm. Je to trapné, nemyslíte?"

„Trapné?"

„Ano," přisvědčí Hodnotitelka a roztáhne přední končetiny. „Nepříjemné. Rozpačité. Rozumíte?"

„Slovům rozumím. Ale nechápu, k čemu se vztahují."

„Ach. Omlouvám se. Myslela jsem, že to bude jasné. Nejsem tu kvůli vám."

„Vy tu nejste…"

Aha.

Hodnotitelka ukazuje jednou přední končetinou nahoru. Nad obzorem je nyní vidět jasná plazmová stopa, jejíž špička se k nim natahuje znepokojivou rychlostí.

„Ach tak," přikývne Dalton. „Jste tu kvůli nim."

Neera vystoupí z přistávacího modulu právě ve chvíli, kdy výsadkový člun Kolektivu lehce dosedne na vrchol kopce, nějakých třicet čtyřicet metrů od nich. Je sotva třetinový oproti tomu jejich, který vedle něj vypadá poněkud neohrabaně, elegantní stříbřitá slza se třemi útlými přistávacími nožkami, a klesá tiše, bez pomoci trysek, bez jakéhokoli viditelného pohonu. Nohy se po dosednutí ohnou a kapka se břichem téměř dotkne země. Dalton se neubrání srovnání s jejich vlastním břichatým, plazmou ožehlým kostitřasem s pahýlovitými křídly.

„Páni," vydechne Neera těsně za ním. „Už chápu, proč jsi na minarchy neudělal valný dojem."

Dalton ji probodne pohledem, ale nemá s čím nesouhlasit. Když se na boku člunu otevřou clonové dveře, přitiskne si Boreauovu zbraň k hrudi a přejede prstem po páce.

„Tak jaký je plán?" zašeptá Neera. „Překvapivý útok?"

Dalton se zamračí. „Nemám žádný plán… každopádně jsi slyšela Boreaua stejně jako já. Já střílet nezačnu."

Ohlédne se k ní. „Když už o tom mluvíme, kde máš svou zbraň?"

„Přesně tam, kde jsi ji nechal. Upozornila jsem tě, že o boji vím kulové. Jestli tihle kluci mají vražedné choutky, aspoň se před smrtí neztrapním."

Dalton se nadechne k hádce, ale pak zavrtí hlavou a řekne: „Ech. Jak myslíš."

Příběhy o špejlovcích slyšel ještě předtím, než se dal dohromady s Boreauem. Jsou to zástupci Kolektivu, když dojde na kontakt s tvory dýchajícími kyslík, a podle potřeby slouží jako velvyslanci, průzkumníci nebo úderné jednotky.

Právě na tu poslední roli Dalton znepokojeně pomyslí, když jeden z nich proklouzne průlezem a vystoupí na holou zem na vrcholu kopce.

Bylo mu řečeno, že špejlovci jsou dvakrát nebo možná třikrát vyšší než lidé. To bude asi přehnané, nicméně tento je vysoký nejméně dva a půl metru, možná i víc. Jeho končetiny jsou děsivě dlouhé a neuvěřitelně tenké, obě paže i nohy končí hnízdem mnohokloubových drápů. Hlavu má úzkou, vlčí, a kusadly se vyrovná minarchům. Udělá dva pomalé, ladné kroky od přistávacího modulu a ukloní se, nejprve Hodnotitelce, pak Daltonovi a Neeře. Když se narovná, jeho hrudník začne vibrovat; zní to jako hučení včel v úle.

Po chvíli zvuk utichne a vystřídá ho cvakavý a pískavý jazyk minarchů.

„Zdravíme vás," zašeptá Daltonovi do ucha překladač. „Doufáme, že jste dobře přivítáni."

„Jsme rády, že jste přišly," řekne Hodnotitelka. „Jak vidíte, zastihly jste nás uprostřed návštěvy." Otočí se k Daltonovi a znovu rozpřáhne přední končetiny. „Myslím však, že naši hosté jsou už na odchodu."

„Ne," odpoví Neera. „To nejsme."

„Ach!" řekne Hodnotitelka. „No ovšem! Málem jsem zapomněla. Naše přítelkyně vám slíbily dárek, že ano?" Otočí se ke špejlovci. „Ctěná hostko, máte dárek pro Daltona a jeho nezdvořilou společnici?"

Špejlovec dlouze přemýšlí a pak upře své ploché černé oči na Daltona. Jeho hrudník znovu zavibruje. Tentokrát se neozve překlad do jazyka minarchů, ovšem umělé inteligenci, která Daltonovi šeptá do ucha, to podle všeho nevadí. „Kde je vaše loď?"

„Naše loď?" opáčí Dalton. Reproduktor mezi jeho košilí a ochrannou vrstvou se rozvibruje. Zdá se, že Boreauova technologie nemá sebemenší problém ani s porozuměním, ani s reprodukcí řeči špejlovců.

„Vaše loď," zopakuje špejlovec a ukáže na přistávací modul. „Toto plavidlo je příliš malé na skok. Sem vás musela dopravit jiná, větší loď, stejně jako mne. My jsme však na oběžné dráze nebo v blízkém vesmíru nezaregistrovali žádné energetické signály, které by ukazovaly na přítomnost plavidla schopného skoku. Postihla vaši loď nějaká nehoda nebo vás ostatní opustili?"

Dalton se otočí k Neeře. Ta pokrčí rameny. Otočí se zpátky na špejlovce a otevře ústa k odpovědi, i když pořád tak docela neví, co říct, když vtom rozřízne nebe nad nimi oslnivý paprsek bílého světla. Čtyři hlavy se prudce zvednou. Dalton a Neera si musejí před tou září zakrýt oči, ale špejlovec a minarška jen dál ohromeně zírají.

„Hlavní tryska," hlesne Neera. „Daltone? Boreau zdrhá?"

Dalton si ještě pořád sumíruje odpověď, když na jednom konci paprsku krátce vzplane nové slunce, nafoukne se a pak zase pohasne.

„Ne," zavrtí hlavou Dalton. V ústech má najednou tak sucho, že málem neodlepí jazyk od patra. „Nebere. Myslím… Myslím, že právě použil hlavní trysku jako zbraň."

Světelné kopí zmizí a krvavá rána na nebi, která, jak Dalton tuší, je pozůstatkem lodi Kolektivu, vybledne a rozplyne se. O chvíli později však tam, kde byl druhý konec oštěpu, zazáří světlo, pak druhé a třetí. Po čtvrté explozi vzplane další slunce, snad ještě větší a jasnější než to první.

„A to byl Boreau," podotkne Neera.

Dalton polkne a přikývne. „Jo. Hádám, že Kolektiv provedl odvetný úder." Podívá se dolů. Hodnotitelka stále zírá bez výrazu do nebe, přední končetiny jí volně visí podél těla. Špejlovec však obrátí svou pozornost na Daltona.

„Ztratil jsem kontakt se svými lidmi," prohlásí.

Dalton svou zbraň pořád drží u ramene, namířenou vzhůru, ale prsty lehce spočine na spoušti. „Myslím," odtuší, „že jsme na tom stejně."

2.

„Zabij ho.“

Dalton otočí hlavu k Neeře. Ta stojí čelem k němu, ale dívá se na špejlovce.

„Co?“

„Zabij ho, Daltone. Hned.“

Špejlovec stojí nehybně, s pohledem upřeným na Daltona. Daltonův překladač pro jistotu mlčí, ale Dalton nepochybuje, že mimozemšťan Neeru slyšel a rozuměl jí.

„Ne, Neero. Říkal jsem ti, že já střílet nezačnu.“

„Boreau podobné skrupule zjevně neměl. Přepadl je ze zálohy, Daltone. Myslíš, že ten hmyzák to přejde mlčením?“

Dalton na ni pohlédne a pak rychle zpátky na špejlovce. „To asi brzy zjistíme.“

Neera k němu přistoupí ještě blíž a zašeptá. „Daltone. Tady končí sranda. Kvůli tobě tu oba zařveme.“

„Tak jsi neměla nechávat svou zbraň v přistávacím modulu.“

„Měli byste vědět,“ vloží se do jejich výměny špejlovec, „že i my máme překladače.“

Neera prudce otočí hlavu a otevře ústa dokořán. Vážně jí nedošlo, že i on jim může rozumět? Dalton sevře pevněji pákovou spoušť zbraně, ale hlavní dál míří k prázdné modré obloze. „Zařekl jsem se, že nebudu první, kdo vystřelí," odtuší. „Slyšel jste to, že?"

„Slyšel," přisvědčí špejlovec. „A také jsem slyšel, jak vás vaše společnice opakovaně vyzývala, abyste mě zabil."

„Já… to nemyslela doslova," pípne Neera.

Špejlovec na ni otočí hlavu. „Hmm. To mne uklidňuje. V tom případě má výzva *‚zabij ho, hned'* nějaký alternativní, přenesený význam, který můj překladač nezná."

„To má být sarkasmus?" řekne Neera. „Mám dojem, že to byl sarkasmus."

„Můj překladatel si není jistý významem tohoto slova," odtuší špejlovec, „ale pokud to znamená, že vám nevěřím, pak se nemýlíte."

„Nerada ruším," promluví konečně Hodnotitelka, „ale nemůžu se ubránit pocitu, že jste všechny neúměrně hrubé."

Špejlovec se k ní otočí. „Omlouvám se, přítelkyně Hodnotitelko. Máte pravdu. Probírali jsme soukromé záležitosti, ale přesto od nás bylo krajně nezdvořilé vyloučit vás z konverzace."

Hodnotitelka zvedne obě přední končetiny v gestu, které Daltonův překladač vysvětlí jako zdráhavé přijetí omluvy. „To bylo, ctěná hostko. Nyní doufám, že mi vysvětlíte význam znamení a předzvěstí, které se před chvílí zjevily na obloze?"

„Jsem host," odpoví špejlovec. „Bohužel vám však nemohu vyhovět."

„Ta světla, to byly lodě," vysvětlí za něj Neera. Reproduktor na Daltonově hrudi to přeloží do jazyka minarchů. „Jeho a naše. Zničily se navzájem." Otočí se ke špejlovci. „Přiletěl s vámi v té vaší mrňavé kapce ještě někdo? Nebo jste tu sám?"

Dalton se otočí a probodne ji pohledem. „Neero? Co to, sakra, děláš?“

„Vaše společnice se pokouší naznačit minarchům relativní sílu obou stran,“ odpoví za ni špejlovec a pak se otočí na minaršku. „Není to tak, přítelkyně Hodnotitelko?“

„Zdá se, že ano,“ odpoví minarška. „Mluví Daltonova společnice pravdu?“

„Já mám jméno,“ ohradí se Neera.

Špejlovec otočí hlavu k Neeře a zaklepe kusadly. Daltonův překladatel zašeptá, že to může znamenat buď pobavení, nebo podráždění, v závislosti na kontextu. *V tomto případě bych se přikláněl ke druhé možnosti,* dodá.

„Zdá se, že Neera mluví pravdu,“ prohlásí špejlovec. „Nemohu navázat kontakt se svými lidmi. Věřím, že totéž platí i pro ně.“

„Ach tak,“ řekne Hodnotitelka. „Lze tedy předpokládat, že se teď nemůžete vrátit tam, odkud jste přišel?“

„Prozatím,“ odpoví špejlovec. „Ztráta mé lodi však nezůstane bez povšimnutí. Je pravděpodobné, že časem mne přiletí vyzvednout můj <NEPŘELOŽENO>.“

Minarška zvedne jednu přední končetinu směrem k Daltonovi. „A co vy? Nyní, když jste přišly o svůj dopravní prostředek, přiletí vám vaše patronky na pomoc?“

Nemáme tušení, pomyslí si Dalton. Než však stačí promluvit, Neera ho předběhne: „Přiletí. Náš zaměstnavatel před několika týdny povolal posily, jakmile jsme se dozvěděli, že vaši planetu navštívil Kolektiv. Divila bych se, kdyby už nebyly na cestě.“

Hodnotitelka roztáhne přední končetiny a skloní hlavu téměř k zemi. „Samozřejmě. Jste koneckonců významné osoby, není-liž pravda? Pouze významným osobám by byl svěřen úkol vyjednávat s vládkyní nejvelkolepějšího města na světě. Vaše patronky nepochybně truchlí nad vaší nepřítomností.“

„Ano," přikývne Neera. „Nepochybně."

Minarška se opět vztyčí do plné výšky. „Dobrá. Zdá se tedy, že mezitím budete našimi čestnými hostkami. Možná to tak nevypadá, ale tento svět je nebezpečný a plný stvoření, která by vám mohla ublížit. Rády vám poskytneme útočiště a ochranu. A kdo ví? Možná nám na oplátku můžete nabídnout něco, co samy nemáme, že ano?"

„Dělej," pobídne ji Dalton. „Bal se. Nemyslím, že na nás budou dlouho čekat."

Neera se posadí na své místo u konzole, opře hlavu o akcelerační síťoví a zavře oči. „Já nejdu."

Dalton vzhlédne od ládování potravinových balíčků do batohu, který našel v úložném prostoru přistávacího modulu. „Cože?"

„Nejdu," zopakuje Neera, aniž by otevřela oči. „Zůstávám tady, tak hlavně neber ty čokoládové proteinové tyčinky. Ty jsou moje."

Dalton se narovná a otočí se k ní. „Neero. Přemýšlej. Nemůžeš tu zůstat sama."

„Můžu," odsekne Neera, „a taky zůstanu. Máme tady úkol, Daltone. Slyšel jsi Boreaua. Pokud se něco zvrtne – a myslím, že už můžeme poměrně jistě konstatovat, že se tady zvrtlo úplně všechno –, naším úkolem je zůstat naživu, postarat se, aby špejlovec nezískal dominantní postavení u minarchů, a počkat na posily. Podle všeho nemáš valnou představu o tom, jak vážně ammiové berou objev nového inteligentního druhu, takže dovol, abych ti to objasnila: Pokud nezískáme minarchy na naši stranu, nebo alespoň nezabráníme špejlovcům, aby je přetáhli do Kolektivu, zaručeně nedostaneme ten nákladák plný peněz, který nám Boreau slíbil, když jsme s ním podepsali smlouvu. A taky je dost pravděpodobné, že už nikdy neuvidíme ani Zemi. Takže tohle představení odehrajeme úplně stejně, jako kdyby

Kolektiv tuhle planetu nikdy neobjevil a jako by tam nahoře nikdy nic nevybouchlo, s tím rozdílem, že místo abych dřepěla v bezpečí na oběžné dráze, budu trčet tady v té pitomé kraksně. Ty jsi napůl voják, napůl diplomat a já jsem záloha, která se postará, aby si z tebe ani minarchové, ani špejlovec neudělali oběd."

„Díky za péči," ušklíbne se Dalton a zvedne svou energetickou pušku, „ale já se o sebe umím postarat sám."

„Tu si nevezmeš."

Dalton se zarazí. „Co?"

„Tu flintu, Daltone. Žádné pokročilé zbraně s sebou brát nebudeš. Minarchové zřejmě nemají žádnou vojenskou technologii pokročilejší než naostřená tyč. Špejlovci sice jo, ale zatím jsme neviděli, že by si tenhle konkrétní stihl něco přinést z mateřské lodi dřív, než ji Boreau proměnil na radioaktivní prach. To znamená, že ty dvě pušky a pár dalších drobností, které jsme si vzali, jsou v téhle partii naše jediné trumfy. Kdyby jedna padla do rukou minarchů nebo špejlovců, náš vliv klesne přímo na nulu – nemluvě o tom, že za přenechání takové technologie naivní rase by nás naši zaměstnavatelé zařízli. A tím nemyslím ukončení poměru ve výpovědní lhůtě, Daltone."

„Takže mě posíláš do srdce mimozemského města, v doprovodu známého nepřítele, samotného a zcela neozbrojeného. Chápu to správně?"

„Jo," přikývne Neera. „Víceméně. Ale neboj, nic není tak horké, jak se uvaří. Už jsem ti slíbila, že ti budu krýt záda. Akorát jim musíme dát najevo, že jestli provedou něco, co se nám nebude líbit…"

„Jako třeba když mě zamordujou."

„Třeba. Zkrátka kdyby měli podobné choutky, ať vědí, že tady sedím po zuby ozbrojená a připravená je vypařit."

„Jo aha. Neřekli jsme si právě, že o boji víš kulové?"

Neera pokrčí rameny. „To oni nevědí."

Dalton zavře oči a zhluboka se nadechne, pak pomalu vydechne. „Dobře. Možná. Co když se ukáže, že žádná záchrana nepřijde? Co tady pak chceš dělat? Dál dřepět v lodi, dokud neumřeš hlady?“

Neera konečně otevře oči a podívá se na něho. „Já, umřít hlady? Prosím tě. Boreau vždy plánuje dopředu. Tuhle plechovku zásobil tak, že bychom tu přežili celé měsíce, a ty pobereš jen zlomek svojí poloviny. Takže z toho, co mi tady necháš, nejspíš vyžiju nějaký rok, no a pak? Možná odletím někam na pobřeží a naučím se rybařit. Jen s pasivními senzory jsem neprovedla kompletní oceánský průzkum, ale na téhle pitomé planetě snad musejí být ryby, ne? Každopádně ti říkám, že Jednota už je na cestě. Znám Boreaua mnohem déle než ty. Tys mu byl nejspíš šumafuk, ale na mě nedal dopustit. A hlavně mu šlo o to, aby minarchové skončili v hřejivé bratrské náruči Jednoty. Určitě měl promyšlenější plán, než že nás tady vysadí a pak se nechá vypařit, a ten stoprocentně obnášel posily. A až ty pro nás přiletí, mám v plánu být přesně tam, kde mě snadno najdou.“

Dalton zavrtí hlavou. „Silně pochybuju, že Boreau měl v plánu nechat se vypařit. A i kdyby měl, na naše budoucí blaho by asi nemyslel. Máš pravdu, že jsem ho neznal tak dobře jako ty, ale nikdy na mě nepůsobil dojmem, že v nás vidí něco víc než užitečné roboty.“

Neera mávne rukou směrem k malé kuchyňce přistávacího modulu. „Podívej, co tady všechno je, Daltone. Boreau rozhodně plánoval, že tu zůstaneme déle. Proč by nám takhle balil na cestu, kdyby nepočítal s tím, že nás nakonec někdo zachrání?“

Dalton zavrtí hlavou a začne znovu plnit svůj batoh. „Podívej, Neero. Já fakt nevím, co se odehrávalo uvnitř té jeho skořápky. Většinou jsem neměl ponětí, k čemu vlastně byla všechna ta rutina, ke které nás Boreau nutil každý den, natož jaké dlouhodobé plány se mu honily hlavou.

Ale vsadil bych se, že postarat se o naše přežití jen pro naše krásné modré oči nebylo kdovíjak vysoko na jeho seznamu priorit. Pořád moc nechápu, o co mu vlastně na téhle planetě šlo, a pokud jsi mi něco nezatajila, tak ani ty v tom asi nemáš jasno. Ale jedno vím jistě: kdyby někdy došlo ke střetu mezi jeho misí a naším přežitím, rozhodně by vyhrála mise."

„A já ti říkám, že v tomhle konkrétním případě je úspěch mise a naše přežití v souladu. Tady uvnitř mi neublíží nic kromě fúzní bomby. Pochybuju, že i špejlovec má v kapse něco, co by mohlo prorazit tenhle trup. Ty jsi na tom sice o dost hůř, ale to už je holt osud planeťáka. Každopádně si nemůžeš přát lepší pojistku než mě tady v bezpečí, kde mám pod palcem nejmocnější zbraně na planetě."

Dalton otevře ústa k hádce, ale…

Nemá nakonec Neera pravdu?

Jestli je špejlovec nechtěl zabít od začátku, od Boreaua k tomu dostal víc než pádný důvod. Určitě ale chápe zdejší rozložení sil stejně dobře jako Neera. A pokud jde o minarchy, Dalton si dokáže znepokojivě snadno představit, že by ho roztrhali na kusy jen pro zábavu. Navzdory jízlivosti Hodnotitelky však musejí mít dost rozumu na to, aby jim bylo jasné, že provokovat někoho, kdo vládne čímsi, co z jejich pohledu připomíná arzenál zbraní posledního soudu, není zrovna prozíravé.

Opravdu chce s nimi vyrazit do neznáma? Ne, ani ne. Na druhou stranu, chce strávit zbytek života v téhle plechovce, hádat se o příděly s Neerou a čekat na záchranu, která možná nikdy nepřijde? To už vůbec ne.

„Dobře. Jdu," řekne nakonec a nacpe poslední balíček proteinových tyčinek do batohu. „Zůstaneme v kontaktu. Ozvu se brzy, ledaže minarchové bydlí fakt hluboko."

„Nebo ledaže tě odkrouhne ten špejlovec."

Dalton se zamračí. „Jo. To taky."

*

Dalton poprvé potkal Neeru o mrazivé prosincové noci ve Fairmontu v Západní Virginii, v baru jménem Long Haul Inn. Chodil tenkrát s jednou barmankou a raději trávil čas na jejím pracovišti, kde se den co den pomalu opíjel, než aby tvrdl ve studeném, prázdném domě svého táty a dělal víceméně totéž. Ten den byl lokál skoro prázdný a Dalton popíjel pivo a sledoval v televizi za barem, jak basketbalový tým Univerzity Západní Virginie směřuje ke třetí porážce v řadě, zatímco Tess pomalu obcházela místnost, utírala stoly a rovnala židle.

„Víš, Daltone," řekla z druhé strany místnosti, „přemýšlela jsem."

Dalton se k ní otočil. Stála k němu zády, napůl předkloněná, a utírala stůl hadrem, který, jak Dalton hádal, byl nejspíš špinavější, než kdy byla nebo bude deska stolu.

„Hm," zabručel. „O čem?"

„O nás. Přemýšlela jsem o nás."

„A jéje," ozval se hlas z druhého konce baru. „To nikdy nevěstí nic dobrého." Dalton se otočil a zamračil se na ženu, která promluvila. Byla malá a hubená a na Long Haul podezřele dobře oblečená a opírala se lokty o pult. Dlouhé tmavé vlasy jí částečně zakrývaly tvář a ona se na něj usmívala přes čerstvě načepované pivo. „Nerada vyzrazuju zápletku, kámo, ale za chvíli tady někdo dostane kopačky."

Dalton otevřel ústa, aby na ni vyjel, na co si to hraje, nebo možná jen aby odsekl, ať se stará o sebe, ale než stačil něco říct, Tess ho předběhla: „Už je to tak, Daltone. Já bych řekla, že jsme došli na konec, nemyslíš?"

Dalton si sice ani trochu nemyslel, že došli na konec, ale ještě mu zbýval dostatek sebeúcty, aby to neřekl nahlas. Otočil se k Tess, která teď stála čelem k němu, ruce měla založené na hrudi a z hadru, který držela v jedné ruce, jí na džíny kapala šedivá voda. Dívali se na sebe bolestivých

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Čtvrtý konkubín**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.